

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.420/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (13. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 1.K.700.386/2025/12. számú végzéssel kijavított 1.K. 700.386/2025/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perkoltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. október 1. napjától 2024. december 31. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Rendőrkapitányságon baleseti helyszínelő beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el sebességellenőrzési, ahhoz kapcsolódó leállítási, közigazgatási bírságolási, járőrszolgálati, járőrküldési, forgalomellenőrzési, ellenőrzési, rendezvénybiztosítási, valamint – más rendőrkapitányság illetékességi területén – balesethelyszínelői feladatokat ellentételezés nélkül, az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám 1 számú határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[2] A felperes pontosított keresetében az alperest a perbeli időszakra 1.043.550 forint megbízási díj és annak 2023. november 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2. § 4., 24., 25., 28., 31. pontjaira, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(7) bekezdéseire, a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás), a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017.(III.24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat), a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, illetve a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerűségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság - a perköltség összege tekintetében a 12. sorszámbú végzéssel kijavított- ítéletében az alperest a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.043.550 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 2. § 4.,24., 25.,28. pontjaira, a Hszt. 2023. január 31. napjáig hatályos, illetve 2023. február 1. napjától hatályos 71. § (3)-(5) bekezdéseire, 102. § (1) bekezdés b) pontjára alapította. Rögzítette, hogy a felperesi igény jogalapját két időtartamra bontva, 2022. október 1. napjától 2023.

január 31. napjáig (a továbbiakban: első időszak) és 2023. február 1. napjától - 2024. december 31. napjáig (a továbbiakban: második időszak) vizsgálta. A felperes által csatolt kimutatás és tanulmány előjáró tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperes az első időszakban a baleseti helyszínelői feladatain túl, havonta, rendszeresen sebességellenőrzési feladatokat végzett, ezen belül traffipaxot kezelte, vagy ehhez kapcsolódó leállításokat, közigazgatási bírságolást, forgalomellenőrző feladatokat, illetve járőri tevékenységet teljesített. Rámutatott, hogy a hivatásos szolgálati jogviszonyban a munkáltató utasítási joga nem korlátlan; a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekint más munkakörhöz tartozó feladatokat. Az alperes csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon az ellátandó feladatokat, a munkaköri leírásba más munkakörbe tartozó feladatok jogszerűen nem építhetők be. Rögzítette, hogy a felperes baleseti helyszínelő beosztásba került kinevezésre, a 60/2010. ORFK utasítás kódex jelleggel, kimerítően tartalmazza a baleseti helyszínelő feladatait, azonban ezen munkakörbe nem tartoznak bele a sebességellenőrzés keretében történő traffipax kezelés, az ehhez kapcsolódó leállítások, a közigazgatási bírságolás, forgalomellenőrző feladatok teljesítése, illetve a járőrszolgálat sem. Amennyiben a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen, beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és ellentételezésre jogosult. (BH.2018.259) A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. A más beosztáshoz tartozó feladatok akkor sem tekinthetők a kinevezés szerinti beosztás részének, ha azokat a munkaköri leírás tartalmazza (Kf.III.39.690/2021/5.), így ezzel összefüggésben nem osztotta azt az alperesi álláspontot, miszerint a munkaköri leírás tartalmazta a közlekedésrendészeti feladatokat, így ezek a felperes szolgálati beosztásához tartozó feladatnak minősülnek (Kúria Kf.III.39.474/2021/5.). Megállapította, hogy a felperes a fenti feladatokat rendszeresen a munkáltató megbízása alapján látta el, ezért ezen első időszakra megbízási díjra jogosult. A második időszak kapcsán megállapította, hogy a felperes ezen időszakban is folyamatosan, rendszeresen, minden hónapban látott el a munkakörébe nem tartozó feladatokat jelentős többletmunkaként, ezért a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján a felperes a teljes perbeli időszakra megbízási díjra jogosult. Az alperes Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjára való hivatkozását nem tartotta alaposnak, mivel az a megbízási díj Hszt. 71. §-ában meghatározott feltételeit nem írja felül. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemmel egyezően a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg, értékelve, hogy a felperes a saját munkaköre ellátása mellett rendszeresen, visszatérő jelleggel a szolgálati beosztásába nem tartozó, jelentős mértékű többletfeladatokat látott el.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását; másodlagosan a megbízási díj mértékének a teljes perbeli időszakban 50%-os mértékre történő leszállítását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Hszt. 45. §-ában, 71. § (1)-(6) bekezdéseiben, a Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos 101. §, 102.§-aiban, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésében foglaltakat. Az elsőfokú bíróság ítéletében jogszabálysértő módon, tévesen értelmezte a 60/2010. ORFK utasítás 2. pont m) alpontjában írt rendelkezéseket. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a jogvita

elbírálásának alapjául szolgáló tényállást helyesen állapította meg, ám a helyesen megállapított tényállás elemeinek a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel történő összevetése útján téves következtetésekre jutott. Tévesen és jogszabálysértő módon - a 60/2010. ORFK utasítás 2. pont m) alpontjában és a belügyminiszter irányítása alatt álló, a rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletében foglaltak figyelmen kívül hagyásával - állapította meg az ítélet [32]-[40] bekezdéseiben, hogy a helyszínelő beosztásába a sebességmérési, járőri, forgalomellenőrzési feladatok nem tartozhatnak, így a felperes a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat látott el. A 60/20210. ORFK utasítás a címéből is egyértelműen a rendőri eljárás szabályait és nem a helyszínelő beosztást betöltő hivatásos állományú személyek munkaköri feladatait tartalmazza; továbbá nem kizárólag a helyszínelő beosztást betöltő személyek feladatait szabályozza, a helyszínelő beosztásba tartozó feladatok közül kizárólag a közlekedési balesetekkel és a közlekedés körében elkövetett bűncselekményekkel kapcsolatos feladatokat tartalmazza. Csak ezeknek a feladatoknak az ellátása a felperes munkaidejét ki sem töltene, ezért ezek mellett a kezdetektől további általános közlekedésrendészeti feladatokat határozott meg a számára, azonban egyetlen olyan feladatokról sem írt elő, amely a felperes betöltött munkaköréhez nem kapcsolható. Ezen feladatok között lehetnek olyanok, amelyek Járőrszabályzatban is megtalálhatóak, ez azonban nem jelenti azt, hogy azok csak járőr által ellátható feladatok lennének. Az elsőfokú bíróság álláspontja csorbítja azon jogát, hogy a felperes munkaköri leírásának elemeit az adott munkakör keretei között egyoldalúan meghatározza. Konkrét munkaköri feladatokat egyetlen jogszabályhely sem határoz meg, azokat a munkáltató a munkaköri leírásban rögzíti. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjába ütközően állapította meg, hogy a felperesi feladatellátás többletdíjazásra jogosít. A felperes az eredeti szolgálati feladatai mellett nem egy másik beosztáshoz tartozó, azaz teljes járőri munkakört látott el, így megbízási díjra nem jogosult. A Hszt. módosítással érintett, 2023. február 1. napját követő időszak kapcsán kifejtette, hogy a Hszt. 71. §, illetve 101-102. §-ok 2023. február 1. napjától hatályos rendelkezéseire figyelemmel a felperes igénye a 2023. február 1. napjától 2024. december 31. napjáig terjedő időszakra nem megalapozott. E körben a módosult jogszabályhelyeket az elsőfokú bíróság tévesen, egymástól – s különösen a Hszt. 102. §-ától – függetlenül értelmezte. Álláspontja szerint azt, hogy a felperes látott-e el megbízási díjra jogosító többletfeladatot, a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel kell vizsgálni, azonban ennek megfelelő többletfeladat-ellátásra a felperes nem hivatkozott, így megbízási díj iránti igénye sem lehet alapos. Hangsúlyozta, hogy a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja szerinti négy konjunktív feltételnek megfelelő feladatok többletdíjazásra nem jogosító többletfeladatnak minősülnek. E körben a Hszt. 2025. január 1. napjától hatályos módosítására és annak törvényi indokolására hivatkozott azzal, hogy az abban foglaltak is az általa kifejtett jogértelmezést támasztják alá. Az összecszerűség körében a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdésére és a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a helyszínelési feladatok a felperes munkaidejének körülbelül 10 %-át tették ki, és ehhez képest a teljes illetményét megkapta. A más beosztásba tartozónak minősített feladatok nem tekinthetők olyan többletterhelésnek, amely a hivatkozott jogszabályhelyeknek megfelelő követelményszintet elérné. A felperes alacsonyabb beosztásba tartozó feladatokat végzett, a feladat bonyolultságára, a többlettudás szükségességére alappal nem hivatkozhat ítéletében az elsőfokú bíróság. Mindezekre figyelemmel a Hszt. 71. § (5) bekezdésében meghatározott minimumértéket, a rendvédelmi illetményalap 50%-át sem haladhatja meg a megbízási díj mértéke a jogalap fennállása esetén.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A pertárgyi feladatok járóri beosztásba tartoznak a Járórszabályzat alapján. A Hszt. 71. § szerinti megbízási díj megítéléséhez nem a járóri beosztás teljes ellátása szükséges, hanem azt a saját beosztása feladatkörébe nem tartozó, járóri beosztás részfeladatainak végzése alapozza meg. A munkaköri leírásban foglaltak a Kúria kialakult gyakorlata szerint egyoldalúan nem bővíthetők és ezt erősíti a munkakör és a munkaköri leírás elhatárolásának jogi szabályozása is. Tévesen hivatkozott az alperes a Hszt. 71. § 2023. február 1. napjától hatályos módosítására és a 101.§, 102. §-aira, mert a módosított jogszabályhely a beosztáshoz nem tartozó többletfeladatok ellátását változatlanul megbízási díjjal honorálja, jelentős többletmunkát elvárva, kizárva ezzel az eseti jelleget. Így a Hszt. 102. § mellett a 71. § alkalmazásának is helye van. A megbízási díj összegszerűsége szempontjából a sebességellenőrzési és fokozott többletfeladatok mértéke tekinthető relevánsnak, melyek bizonyítottan rendszeresek és visszatérőek voltak.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés megalapozatlan

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A felülvizsgálat felülbírálati jogkörét illetően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott a Hszt. 45. §, valamint 71. § (2), (4), (6) bekezdései megsértésére, azonban ezekkel összefüggően a jogszabálysértésre hivatkozása indokait nem adta elő, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek ezekre vonatkozóan nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. A 60/2010. ORFK utasítás szolgálati viszonyra vonatkozó szabály, de nem jogszabály, ezért annak helytelen értelmezésére történő hivatkozás önmagában fellebbezésre nem adott alapot [Kp. 99. § (1) bekezdés], ezért a másodfokú bíróság az ORFK utasítás fellebbezésben felhívott részletszabályaival kapcsolatos álláspontját csak az eldöntendő jogkérdés (a kereseti igény jogalapjának fennállása) megítéléséhez szükséges mértékben ismertette. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[9] A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése jelentette, a felek eltérő jogértelmezéséből fakadó vitás kérdések értelmezését azonban a Hszt. módosítása előtti időszak tekintetében a Kúria már elvégzte, amit a Fővárosi Ítéltábla is irányadónak tekintett, attól eltérni nem kívánt.

[10] A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerint a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak. Ugyanakkor hangsúlyozandó: az alperesnek az a joga, hogy a felperest a helyszínelői beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthassa, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett ellenszolgáltatásra való jogosultságát. Ha a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgáltatást díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés].

[11] Alapítványul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes mindazon feladatokat köteles volt ellátni, amelyek a közlekedésrendészeti szakterület tevékenységi körébe tartoznak, mert önmagában a szervezeti struktúra alapján valamely beosztáshoz tartozó munkaköri feladatok köre nem határozható meg. A munkaköri leírás azoknak a feladatoknak a körét jelöli ki, amelyeket a munkavállaló a jogviszonya fennállása alatt általában – külön utasítás nélkül is – végezni jogosult és köteles. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit, a munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma (akár közjogi szervezetszabályozó eszköz), így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők, és a többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15. [K-MJ-2018-299], Mfv.II.10.516/2017/4. [K-MJ-2018-306], Mfv.I.10.751/2016/4. [K-MJ-2017-1], Kf.III.39.053/2021/8. [K-KJ-2021-773]). A munkáltató tehát esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is – így a Járőrszabályzat 79. pontja szerinti, a közlekedési forgalomellenőrző járőrszolgálat részét képező feladatok ellátására is –, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát.

[12] Az alperesnél a felperes helyszínelői beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A következetes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4. [K-KJ-2020-487], Kf.VII.39.389/2021/4. [K-KJ-2021-685], Kf.VII.39.523/2021/4. [K-KJ-2021-744]) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. Az alperes csak a kinevezés szerinti munkakörön, tehát beosztáson belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírásba más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhet be.

[13] Az irányadó bírósági gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (Kf.VIII.40.023/2021/5. [K-KJ-2022-282]).

[14] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által az első időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5. [K-KJ-2020-465], Kf.VII.39.525/2021/3. [K-KJ-2021-680]) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, melyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[15] Alapítvánul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a helyszínelői beosztásán kívüli sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a beosztásába tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Túl azon, hogy az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta, a 60/2010. ORFK utasítás kógens módon meghatározza a helyszínelő által ellátandó feladatok körét, amelyek között a keresetben megjelölt feladatok nem szerepelnek. Mindezek alapján nem állítható, hogy a felperes a sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a saját beosztásába tartozó tevékenységet végzett; nem kétséges, hogy jogosult volt e feladatokat ellátni, ez azonban – amennyiben többletfeladat-ellátásra került sor – nem zárja ki a felperes megbízási díjra való jogát.

[16] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelyért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15. [K-MJ-2018-299], Mfv.II.10.516/2017/4. [K-MJ-2018-306], Mfv.I.10.751/2016/4. [K-MJ-2017-1]). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8. [K-KJ-2020-246], Kf.VII.39.246/2020/4. [K-KJ-2020-469], Kf.VIII.39.804/2021/4. [K-KJ-2022-23]).

[17] Az alperes arra is alaptalanul hivatkozott, hogy a 2023. február 1. és 2024. december 31. közötti időszakra az elsőfokú bíróság által megállapított megbízási díj a felperest a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem illeti meg. A kereseti kérelem szerinti megbízási díjra való jogosultság megállapítása szempontjából relevanciával bíró körülmény, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítása során a jogalkotó a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti jogcímet megtartotta, és – „A szolgálati viszony tartalma” elnevezésű X. Fejezetben meghatározott rendelkezésektől elkülönítetten, „A szolgálati viszony módosítása” elnevezésű VIII. Fejezetben – továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy annak megállapítását az újraszabályozott (3) bekezdésben a korábbi szabályokhoz képest szigorúbb feltételekhez kötötte. Nem vitás, hogy a hivatásos állomány tagja – a jogalkotó szándéka szerint – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja értelmében az ott megjelölt egyes szolgálati feladatait a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül köteles végrehajtani. E szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére ne lenne jogosult, mert a bíróságnak a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3) bekezdését és 102. § (1) bekezdés b) pontját együttesen és egymásra tekintettel kell értelmeznie. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése kiüresedne. Ezért – mint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan rámutatott – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a 71. § (1) bekezdés c) pontja és (3) bekezdése alkalmazásának is teret enged, mert utóbbi rendelkezések – ellenkező kikötés hiányban – elsősorban a hivatásos állomány tagja rendes szolgálatteljesítési idejében [Hszt. 134-137. §-ai] ellátott többletfeladataira vonatkoznak. A szolgálatteljesítési időn túli túlszolgálat [Hszt. 139. § (1) bekezdés] ellentételezését külön rendelkezés [Hszt. 140. §] tartalmazza. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra jogosultság 2023. február 1. napjától a (3) bekezdésében meghatározott két többletfeltétel teljesítésével, azaz nem eseti jellegű és jelentős többletmunka elvégzése esetén állapítható meg. Ehhez képest a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pont második fordulata az ellentételezés megfizetése alól abban az esetben mentesíti a munkáltatót, ha a szolgálati beosztáshoz nem tartozó, a hivatásos állomány tagja végzettségének, képzettségének megfelelő, a szervezeti egység feladatköréhez tartozó feladatellátás a rendes szolgálatteljesítési időn belül eseti jellegű vagy nem jelentős többletmunka. Így az alperes érvelésével szemben a Hszt. 102. § (1) bekezdése nem minden, a rendes szolgálatteljesítési időn belül történő, a hivatásos állomány tagja beosztásához nem tartozó feladatellátás ellentételezése alól mentesít. A másodfokú bíróság utal arra, hogy a jogalkotó a belügyi ágazatokat érintő törvények módosításáról szóló 2024. évi LXXVII. törvény – Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (3) bekezdését 2025. január 1. napjától hatályon kívül helyező – 87. §-ához fűzött indoklásában maga is rámutatott a 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díj megállapításának fenti feltételeire, és a továbbiakban ezen jogcímet nem kívánta hatályban tartani. Ugyanakkor nem foghatott helyt az alperes Hszt. 2025. január 1-i módosítására, illetve a módosítás jogalkotói szándékára való hivatkozása sem, mert az a perbeli időszakra nem volt figyelembe vehető, így vizsgálat tárgyát sem képezhette.

[18] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vont le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően – 2023. február 1. napját követően is számára jelentős többletmunkát eredményezve, nem eseti jelleggel – a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való

jogosultságát megalapozták. Az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére: a megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[19] A megbízási díj mértékével összefüggésben a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá: Mivel az alperes nem állapította meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit [Hszt. 71. § (5) bekezdés] nem lépte túl; figyelembe vette a többletfeladatok nagy számát, visszatérő, rendszeres jellegét és ellátásuk folyamatosságát.

[20] Mindezekre tekintettel alappal állapította meg, hogy a rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő keretek között a 100%-os mértékre irányuló kereseti igény a többletfeladatok gyakoriságára, jellegére tekintettel nem tekinthető eltúlzottnak. Ezzel kapcsolatban ellentétes állítást az alperes nem fogalmazott meg, azt cáfoló bizonyítékra nem hivatkozott. Mindezek hiányában a jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság mérlegelését jogszerűtlenné nem tehette, ezért az alperes a mérlegelés során figyelembe vett tények fennállását, a mérlegelés okszerűségét sikerrel cáfolni nem tudta, így az összecszerűség körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének, a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdésének és a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) bekezdésének sérelmére.

[21] Fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, a 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdésére 3. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint (4) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére tekintettel megfelelőnek ítélte.

[23] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és

a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárás illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 83.484 forint.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 4.

dr. Németh Andrea sk. a tanács elnöke, előadó bíró	dr. Kinyó Krisztina sk. bíró	dr. Szeles Balázs György sk. bíró
---	---------------------------------	--------------------------------------